

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 9 czerwca 2009 r. oznaczonym „Pomoc państwa CP 183/2009 — Niemcy, RapidEye AG (Następcza kontrola MSR 1998 — N 416/2002)” w zakresie, w jakim Komisja uznaje w niej pomoc w kwocie 44 199 321,36 EUR i o intensywności 35 % ekwiwalentu subwencji netto za niedopuszczalną oraz żąda dokonania nowego zgłoszenia w odniesieniu do pomocy, która przekracza 30,22 % intensywności pomocy lub też maksymalną kwotę pomocy w wysokości 37 316 000 EUR;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja w swej decyzji z dnia 2 października 2002 r. C (2002) 3570 wersja ostateczna zatwierdziła pomoc państwa na rzecz RapidEye AG (Pomoc państwa N 416/2002 — Niemcy [Brandenburg], pomoc dla RapidEye AG) udzielanej na podstawie wielosektorowych ram pomocy regionalnej na rzecz dużych projektów inwestycyjnych⁽¹⁾, ustalając w niej jednocześnie intensywność maksymalnej dopuszczalnej pomocy i maksymalną kwotę pomocy (zwanej dalej „decyzją Komisji z dnia 2 października 2002 r.”).

W niniejszym postępowaniu skarżąca kwestionuje pismo Komisji z dnia 9 czerwca 2009 r. D(2009) 569 w sprawie pomocy państwa CP 183/2009 — Niemcy, RapidEye AG (Następcza kontrola MSR 1998 — N 416/2002). W piśmie tym Komisja w szczególności zażądała od niemieckich władz krajowych respektowania zatwierdzonych w decyzji Komisji z dnia 2 października 2002 r.) intensywności maksymalnej dopuszczalnej pomocy i maksymalnej kwoty pomocy oraz potwierdzenia, że beneficjent pomocy zwrócił tą jej kwotę, która przekracza zatwierdzone wartości maksymalne.

Skargę swą RapidEye AG opiera na pięciu zarzutach.

Po pierwsze podnosi ona, że naruszone zostały art. 87 WE i art. 88 WE oraz art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽²⁾, ponieważ w jej opinii decyzja Komisji z dnia 2 października 2002 r. obejmuje pomoc o intensywności 35 %.

Następnie skarżąca podnosi, że pozwana nadużyła władzy, wymagając, wbrew swej decyzji z dnia 2 października 2002 r., do zatwierdzenia pomocy o intensywności 35 % nowego zgłoszenia.

Po trzecie skarżąca twierdzi, iż naruszona została zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ skarżąca poczyniła inwestycje spodziewając się, że zostanie jej przyznana pomoc o intensywności 35 %.

Tytułem ewentualnym skarżąca twierdzi, iż naruszony został art. 88 ust. 3 WE. Skarżąca podnosi w związku z tym, że nawet jeśli decyzję Komisji z dnia 2 października 2002 r. należy rozumieć w taki sposób, że dopuszcza ona jedynie intensywność

maksymalnej dopuszczalnej pomocy na poziomie 30,22 %, to przy zwiększeniu tej intensywności do 35 % chodzi jedynie o jej nieznaczną zmianę, która nie wymaga dokonywania ponownego zgłoszenia.

Także tytułem ewentualnym skarżąca podnosi naruszenie art. 3 rozporządzenia (WE) nr 800/2008⁽³⁾. Zarzuca ona w tym względzie Komisji, że nalega ona na dokonanie nowego zgłoszenia w przypadku zwiększenia maksymalnej dopuszczalnej intensywności do 35 % nie sprawdzając, czy ta pomoc nie jest objęta wyłączeniem na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 800/2008.

⁽¹⁾ Dz. U. 1998, C 107, s. 7.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. [88] WE (Dz. U. L 83, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 traktatu (rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych) (Dz. U. L 214, s. 3).

Skarga wniesiona w dniu 25 sierpnia 2009 r. — Novartis przeciwko OHIM — Sanochemia Pharmazeutika (TOLPOSAN)

(Sprawa T-331/09)

(2009/C 267/128)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Novartis AG (Bazylea, Schwyjcaria) (przedstawiciel: adwokat N. Hebeis)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Sanochemia Pharmazeutika AG

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie R 1601/2007-1;

— obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Sanochemia Pharmazeutika AG

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „TOLPOSAN” dla towarów z klasy 5 (zgłoszenie nr 4 134 383)

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: Międzynarodowa rejestracja słownego znaku towarowego „TONOPAN” dla towarów z klasy 5 (nr 227 508)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 20 sierpnia 2009 r. — Electrabel przeciwko Komisji

(Sprawa T-332/09)

(2009/C 267/129)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Electrabel (przedstawiciele: M. Pittie i P. Honoré, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności w całości zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 i 3 zaskarżonej decyzji, a przynajmniej obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą na podstawie art. 2 zaskarżonej decyzji;
- w każdym razie nakazanie Komisji zwrotu wszystkich kosztów poniesionych przez skarżącą w związku z niniejszą skargą.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca domaga się, tytułem żądania głównego, stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 4416 wersja ostateczna z dnia 10 czerwca 2009 r., w której Komisja stwierdziła, że skarżąca naruszyła art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 4064/89⁽¹⁾, przeprowadzając koncentrację o wymiarze wspólnotowym przed jej zgłoszeniem oraz przed uznaniem jej za zgodną ze wspólnym rynkiem. Skarżąca

domaga się, tytułem żądania ewentualnego, uchylecia lub przynajmniej obniżenia kwoty grzywny, która została na nią nałożona w art. 2 zaskarżonej decyzji.

Na poparcie skargi skarżąca przytacza cztery zarzuty oparte na:

- niewłaściwej kwalifikacji naruszenia, w szczególności z powodu pomylenia naruszenia polegającego na braku zgłoszenia z naruszeniem polegającym na przedwczesnym wprowadzeniu w życie koncentracji, i tym samym sprzeczności uzasadnienia co do kwalifikacji naruszenia z oceną czasu jego trwania;
- naruszeniu art. 3 ust. 3 i art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 4064/89 oraz wytycznych Komisji w sprawie pojęcia koncentracji, jako że Komisja uznała, że w dniu 23 grudnia 2003 r. Electrabel przejęła faktycznie wyłączną kontrolę nad Compagnie Nationale du Rhône. Skarżąca twierdzi, że Komisja i) pominęła istotne okoliczności w niniejszej sprawie, między innymi publiczny charakter Compagnie Nationale du Rhône, ii) zastosowała w sposób niekompletny i błędny definicję faktycznie wyłącznej kontroli, jaką określiła w swoich wytycznych w sprawie pojęcia koncentracji oraz (iii) popełniła kilka oczywistych błędów w ocenie dotyczących między innymi organów kierowniczych Compagnie Nationale du Rhône;
- przedawnieniu uprawnienia Komisji do wymierzenia sankcji w niniejszym przypadku oraz
- naruszeniu zasad proporcjonalności, dobrej administracji i ochrony uzasadnionych oczekiwań, jako że Komisja nałożyła na skarżącą grzywnę w tak dużej wysokości za naruszenie niemające żadnego wpływu na konkurencję.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 395, s. 1; ponownie opublikowane w całości w Dz.U. 1990, L 257, s. 13, w sprostowanej wersji).

Skarga wniesiona w dniu 20 sierpnia 2009 — Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-333/09)

(2009/C 267/130)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: M. Dowgielewicz, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich